

Από την πρώτη στιγμή που έμαθα ότι το επόμενο θεατρικό με το οποίο οι συμμαθητές μου κι εγώ θα πειραματιζόμασταν αυτή τη σχολική χρονιά θα ήταν το έργο του Κάρλο Γκολντόνι «Υπηρέτης Δύο Αφεντάδων», ενθουσιάστηκα...

Όταν ήρθε η πρώτη μέρα του σχολείου περίμενα με ανυπομονησία την πρώτη συνάντηση της θεατρικής ομάδας. Με ήδη δύο παραστάσεις στο ενεργητικό μας, οργανωμένες και προετοιμασμένες από τον «εμπυκτωτή της ομάδας», όπως αποκαλούμε την φιλόλογό μας, Ελένη Καδά, δεν έβλεπα την ώρα να δω τι είχε ετοιμάσει.

Η καθηγήτρια μας, η κ. Ελένη Καδά, η οποία δεν ήθελε να μας εμπλουτίσει μόνο με γνώσεις μέσα από τα βιβλία, μας εξοικείωσε με το έργο ο Υπηρέτης Δύο Αφεντάδων αλλά και με το είδος τη *Commedia dell'arte*. Διαβάσαμε το έργο, μοιράσαμε ρόλους και ο καθένας από μας συγκέντρωσε πληροφορίες για το χαρακτήρα που θα ενσάρκωνε. Επιπλέον συμμετείχαμε και στο πρόγραμμα της κυρίας Ελπίδας Νούσα, που είχε σχέση με την Ζωγραφική και τη Μουσική στην *Commedia dell'arte*. Μελοποιήσαμε το σονέτο στο τέλος του έργου, το οποίο και θα τραγουδούσαμε στην παράσταση και επιλέξαμε τις μουσικές που θα συνόδευαν την παράσταση.

Η αλήθεια είναι πως δυσκολευτήκαμε πολύ. Ειδικά στην αρχή. Το είδος θεάτρου αυτό ήταν μία πρόκληση κυρίως επειδή κινείται με γνώμονα την υπερβολή. Είναι ιδιαίτερα δύσκολο για μερικά παιδιά του Γυμνασίου να απαρνηθούν τον εαυτό τους και να γίνουν χαρακτήρες υπερβολικοί και αστείοι που μόνος τους σκοπός είναι να σατιρίσουν και προκαλέσουν το γέλιο.

Στο μεταξύ είχαν ενδιαφερθεί και άλλα σχολεία, ακόμα και από χώρες του εξωτερικού για το πρόγραμμά μας μέσω ενός ιστότοπου ειδικά φτιαγμένου για καθηγητές και μαθητές, το e-twinning. Τα δύο ελληνικά σχολεία με τα οποία συνεργαστήκαμε ήταν το Πειραματικό Γυμνάσιο και το 11ο Γυμνάσιο. Οι μαθητές των σχολείων αυτών παραβρέθηκαν μαζί με τους καθηγητές τους, που είχαν πάρει μέρος στο πρόγραμμα, σε πρόβες μας και παράλληλα ετοιμάζαν και εκείνοι δικές τους δράσεις με θέμα την *Commedia dell'arte*. Μάλιστα παραβρέθηκαν και στα δύο πολύ χρήσιμα σεμινάρια που παρακολουθήσαμε το ένα με εισηγητή τον κ. Διονύση Βούλτσο, ηθοποιό του ΔΗΠΕΘΕ και το δεύτερο με τον κ. Θοδωρή Αμπαζή, αναπληρωτή καλλιτεχνικό διευθυντή του Εθνικού Θεάτρου. Ο πρώτος βοήθησε πολύ στο να απελευθερωθούμε και να μάθουμε ότι στην *Commedia dell'arte* δεν είσαι ο εαυτός σου, που υποκρίνεται έναν χαρακτήρα αλλά ο χαρακτήρας αυτός, αυτούσιος. Ένα μάθημα πολύ χρήσιμο και πολύτιμο για την μετέπειτα πορεία μας.

Ο κ. Θοδωρής Αμπαζής, μας συνάντησε στο Επίκεντρο όπου έμελλε να παρουσιάσουμε το έργο μας, και μας έδωσε κι αυτός μερικά πολύτιμα μαθήματα για την υποκριτική και την ιστορία της Commedia dell' arte. Μία φράση του που μου έμεινε στο μυαλό ήταν η εξής: «Τα συναισθήματα δεν παίζονται... προκύπτουν».

Μετά από πολλές πρόβες και μελέτες στην Commedia dell' arte μας ανακοινώθηκε πως πράγματι θα πηγαίναμε ένα ταξίδι στην πολυπόθητη Ιταλία με συνοδεία της κυρίας Καδά και της κυρίας Νούσα και με παρέα τα δύο άλλα σχολεία που συμμετείχαν στο πρόγραμμά μας. Το ταξίδι προέκυψε από την πρόσκληση ενός καθηγητή ενός ιταλικού σχολείου, του ITT Marco Polo στην Φλωρεντία, που είχε ενθουσιαστεί με το πρόγραμμά μας και μας προσκάλεσε να παρουσιάσουμε το πρόγραμμά μας στους μαθητές του. Οι συμμαθητές μου που συμμετείχαν στο πρόγραμμα κι εγώ ετοιμάσαμε με ενθουσιασμό τις βαλίτσες μας και ετοιμαστήκαμε για ένα πενταήμερο ταξίδι στην μαγευτική Φλωρεντία. Για μας, αυτό το ταξίδι ήταν ένα θαύμα. Πολλοί από εμάς δεν είχαν ταξιδέψει ποτέ στο εξωτερικό.

Έτσι μετά από ένα ταξίδι μίας ημέρας με πλοίο, φθάσαμε στην Ανκόνα και ξεκινήσαμε με λεωφορείο για την Φλωρεντία. Η Φλωρεντία ήταν ομορφότερη από ό,τι περιμέναμε. Τα τοπία δεν είχαν καμία σχέση με αυτά που είχαμε συνηθίσει στην Ελλάδα. Ολόκληρη η πόλη, παρότι σύγχρονη ήταν γραφική και με τα κτίρια και τα μνημεία της έμοιαζε σαν να ανήκε σε άλλη εποχή. Επισκεφθήκαμε μουσεία, μεγαλοπρεπή κάστρα, πλατείες με εντυπωσιακές θέα. Μάθαμε πολλά. Αλλά για μένα και πολλούς συμμαθητές μου ένα από τα σημαντικότερα πράγματα που μάθαμε σε αυτό το ταξίδι ήταν η σημασία της συνεργασίας και της φιλίας. Αυτό που δεν περίμενα να συμβεί ήταν να γίνουμε τόσο καλοί φίλοι με τα παιδιά των άλλων σχολείων. Σύντομα μετά από ένα διάστημα λίγων ημερών δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίσει τις παρέες με βάση τα σχολεία. Γελάγαμε, κάναμε σκανταλιές, γιορτάσαμε μέχρι και γενέθλια...και κυρίως περνάγαμε υπέροχα με αυτά τα παιδιά. Πολλά από αυτά έχουν μείνει φίλοι μας μέχρι και σήμερα και ακόμα βγαίνουμε και θυμόμαστε τις υπέροχες στιγμές που περάσαμε στην Φλωρεντία.

Μετά από το ταξίδι, γυρίσαμε στην Πάτρα και συνεχίσαμε τις σκληρές πρόβες για την επερχόμενη παράσταση του Ιουνίου. Ιδρώσαμε, κουραστήκαμε, αλλά κατά κάποιο τρόπο δεν θέλαμε να τελειώσει αυτή η φανταστική εμπειρία. Έτσι ήρθε η μέρα της παράστασης και φυσικά εκτός από τις οικογένειες και του φίλους μας ήταν εκεί και τα παιδιά του Πειραματικού και του 11ο Γυμνασίου με τα οποία είχαμε ταξιδέψει. Η παράσταση ήταν μια πλήρης επιτυχία και το ευχαριστηθήκαμε πολύ. Για τους περισσότερους από εμάς αυτό είναι το τελευταίο θεατρικό έργο στο οποίο συμμετείχαμε επειδή αυτή ήταν η τελευταία μας χρονιά στο Γυμνάσιο. Με συγκίνηση και περηφάνια για τη σκληρή μας δουλειά φέραμε εις πέρας αυτήν την παράσταση.

Πιστεύω πως αυτή η χρονιά θα μας μείνει για πάντα αξέχαστη. Διότι εκτός του ότι μαζέψαμε πολλές γνώσεις και εμπειρίες κάναμε καλούς φίλους και είχαμε την ευκαιρία να απαρνηθούμε τον εαυτό μας έστω και για λίγο και να γίνουμε χαρακτήρες της *Commedia dell' arte*, οι οποίοι μπορεί να φαίνονται αστείοι αλλά κρύβουν αλήθειες και μαθήματα ζωής για όλους μας ακόμα και σήμερα...

Σοφία – Δάφνη Γεωργακοπούλου  
(Μαθήτρια της Γ' τάξης του 9ου Γυμνασίου Πατρών)